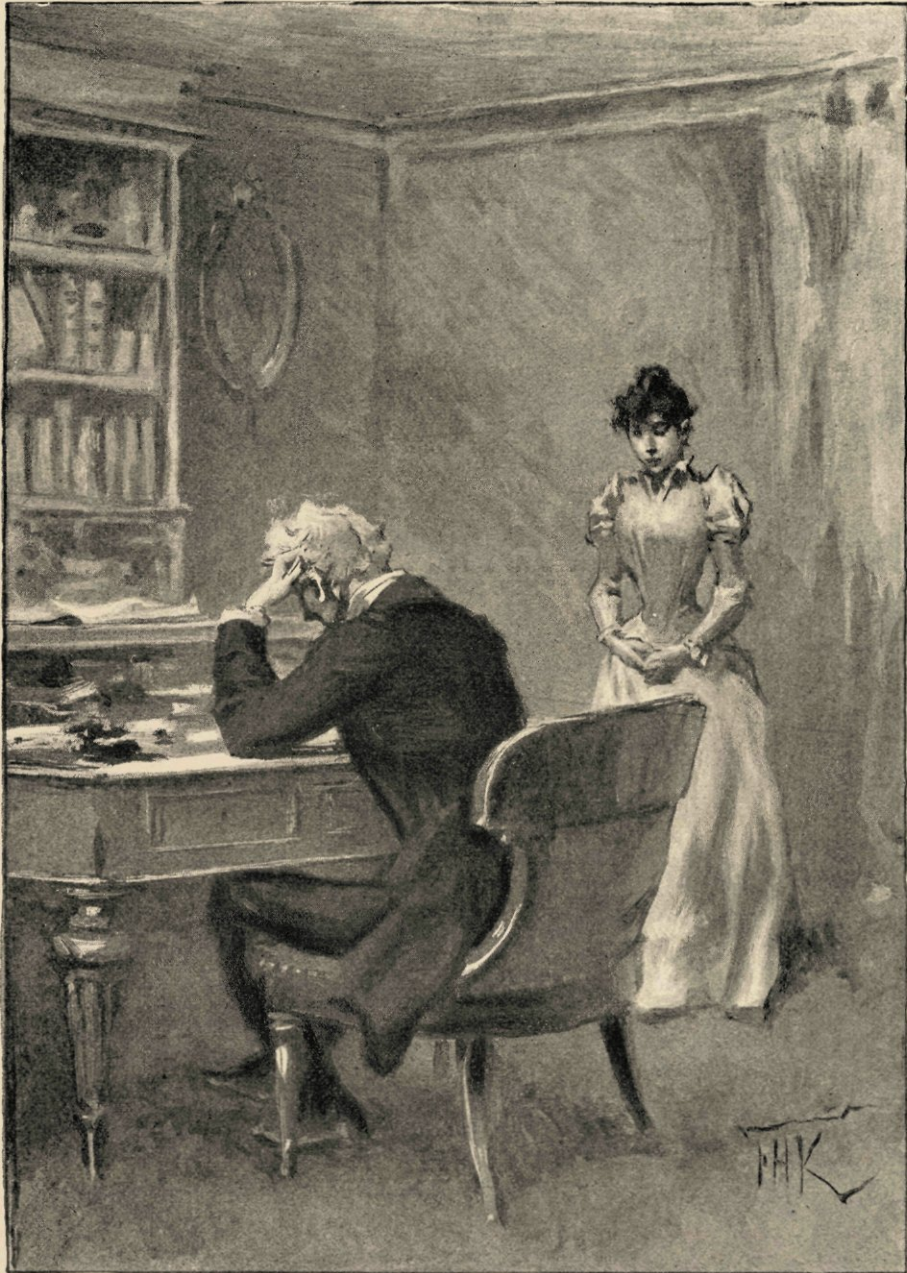

een zonderlingen tijd doorleefd; hij bleef eerst een poosje in Amsterdam alsof er niets gebeurd was, maar toen bekwam hem weer de oude zwerfzucht; hij vertrok naar Engeland en Schotland, dwaalde door musea en partikuliere kabinetten, maakte schetsen in eenzame zeedorpen en kon nergens rust vinden. Overal vervolgde hem de herinnering aan een paar oogen, zoo diep van uitdrukking

als de zee, maar even veranderlijk en tintelend als de oppervlakte harer golven; die oogen zagen hem beurte-lingsspottend en verwijtend aan; hij wist niet of zij aan Rose Marie of wel aan Rosa Marina toebehoorden en eindelijk werd het verlangen hem te sterk en te krachtig; hij verliet Engeland, besluiteloos waar hij gaan zou, naar zijn atelier bij Parijs, waar zijn half onvoltooide schilderij hem wachtte of naar Duinwijk om zijn vrouw te gaan zien.

Nog vóór dat hij 't wist, kwam hij in Amsterdam aan, verraste zijn moeder aan tafel en vertrok nog dien middag.

„Blijf je lang weg?” riep mevrouw van Haeren hem na.

Dokter, wil u naar Frank schrijven, dat ik hem wacht.